

Kalp Çiftliği

– Mahmut Uzun · 04 Ekim 2024

Asım korkuyordu. Yıllar sonra ilk defa birisi tarafından görülmüştü. Kendisini gören adamın şaşkın bakışları altında hızla gözden kaybolmuştu kaybolmasına ama peşine düşecekleri hissine kapılmaktan kendisini bir türlü alıkoymıyordu. Bereket o anlarda Fazıl yanında değildi. Fazıl'ı tüm gözlerden ve kötülüklerden uzak bir şekilde büyötmeyi başarmıştı. Elindeki deftere baktı neden istemsizce. Hiç yanından ayırmadığı bu defter, yıllar önce arkadaşlığın öldürüldüğü gün tutmaya başladığı bir anı defteriydi. Başlıklara göz gezdirdi. Arkadaşlığın Öldürölmesi, Ahlak'ın Yok Oluşu, Sadakâtin Ölümü, İhtiras Devrimi, Sanal Medeniyetin İlânı ve son olarak Merhametin Ölümü. Yaşadığı tüm acılar gözlerinin önünden geçti. Bunlar dünyanın başına gelmiş felaketlerin bir kronolojisiydi. İnsanlık artık eski insanlık değildi. Herkes kendisi için yaşıyordu. Zenginler ve onlara hizmet eden, onlara hayatlarını veren ve beslenme çiftliklerinde çoğaltılan fakirler vardı.

Merhamet öldüröldükten sonra artık kimse yaşadığı hayatı sorgulamıyordu. Zenginler dilediklerince eğleniyorlardı. Fakirlere ise onların bedenlerinde ihtiyaç duyacakları organları saplıklı bir şekilde geliştirip ileride kendi bedenlerinde kullanabilmek için sınırsız yiyecek imkânı veriyorlardı. Hızlı yetişmeleri için onlara bedava internet, ucuz alışveriş ve eğlence imkanı veriyorlar, fakirler ise içinde yaşadıkları çiftlikleri kendi dünyaları zannedip onlara sunulanlar karşısında sorgulamadan istenileni yapıyorlardı. Böylece zenginler kendilerine gereken organı istedikleri bir fakirden elde edebiliyorlar, bunun içinde Küresel Organ Şirketine para ödüyorlardı. Bu çiftliklerin tamamı da aynı şirkete aitti. Her organın değeri ayrı ayrıydı. Kalp ve beyin en pahalı organlardı. Çocukların organlarının satışına sınırlı izin

veriliyordu. Bu organlar yetişkinlerin organlarına göre daha dayanıklıydılar ve bu sebeple de oldukça pahalıya satılıyorlardı. Fazıl'ı işte bu cehennemden korumak için karısı ile birlikte doğaya kaçmıştı Asım. Karısı ölünce Fazıl'ı kendisi büyötmeye çalıştı. Başarmıştı da. Fazıl 10 yaşına gelmişti.

Şimdi Fazıl için korkuyordu. En çok da onun kalbini almak isteyeceklerinden korkuyordu. Çünkü doğada özgürce yetişen Fazıl gibi bir çocuğun kalbinin bir yetişkini en az 30 sene idare edebileceğini biliyordu. Oğluna baktı. Uyuyordu. Yanına uzandı...

...

Kalbi teklemeye başladığında koşmayı bıraktı. İlk bulduğu yere çöktü ve nefes almaya çalıştı. Daralıyordu. Kullanmayı istemiyordu ama artık üstündeki kalbin eskidiğinin farkındaydı. İstemeye istemeye çantasındaki yedek kalbi çıkardı. Derin bir nefes aldıktan sonra göğsünü açıp eskiyen kalbi çıkardı ve taze kalbi içeri yerleştirip tekrardan göğsünü kapattı. Bir dakika hiç kıpırdamadan oturması gerekiyordu. Rahatlayınca tekrar ayağa kalktı.

'Bunlara dünyanın parasını veriyorum ama yine de yetmiyor. Çocuk kalbi almam gerekecek sanırım.'

'Haklısınız efendim. Bedene uyumu açısından yetişkin kalbi daha iyi, bir dakikada uyum sağlıyor ama çocuk kalbi sizi hiç değilse 5 sene rahat ettirecektir.'

Yanıdaki adamına sinirle baktı. Ona göre söylemesi kolaydı. Çocuk kalbi onun hayal bile edemeyeceği kadar pahalıydı. Yetişkin kalbi yıllıktı ama dikkatli kullanırsa iki yıl idare edebiliyordu. En iyisi ucuza halledebileceği taze bir çocuk kalbi bulmaktı.

'Arabayı yarına hazır et. Biraz uzun bir yolculuğa gidiyoruz.'

'Emredersiniz efendim. Neresi tam olarak?'

'Gidince görürsün. Her ihtimale karşılık bir tane daha yedek kalp al.'

'Baş üstüne efendim.'

Yüzüne pis bir sırtış yayıldı. Geçen ay arazisinde yakaladığı avcıdan öğrendiği bilginin işe yarama zamanıydı artık. Çok az da olsa şehirlerden uzakta avcılardan kaçarak hayatlarını sürdüren aileler ve onların tamamen doğada yetişmiş çocukları olduğunu biliyordu ama bu insanların yerleri tespit edilemiyordu. Ancak avcı ona ormanlık arazide bir adam gördüğünü söylemişti. Eğer adamın bir çocuğu varsa ve doğada yetişmiş bu çocuğun kalbini alabilirse bu onu en az 10 sene daha idare ederdi. Belki de daha fazla... İştahla dudaklarını yaladı. Hem şehirden uzakta olduğu için bu kalbe parasız sahip olmasının bir sakıncası da olmazdı, nasıl olsa şirket durumdan haberdar olmayacaktı. Belki şirketin

başkanına el altından bu kalbi satabilirdi de. Çünkü başkanın hastalığı yüzünden doğada yaşayan bir çocuk kalbi aradığını biliyordu. Keyfi yerine gelerek koşusuna devam etti.

...

Asım uyanıp da Fazıl'ın gözyaşları içinde yanında beklediğini görünce korkudan dehşete kapıldı. Hemen oğlunu alıp elini göğsünde gezdirdi. Kalbinin yerinde olduğunu görünce rahatladı.

'Fazıl, ne oldu oğlum? Neden ağlıyorsun?'

Fazıl avucunda tuttuğu küçük uğur böceğini gösterdi. Sesi de eli gibi titriyordu.

'Yanlışlıkla üstüne bastım baba. Öldü. Benim yüzümden öldü.'

Asım oğluna baktı. Bu çocuğun kalbindeki duygu merhametten başkası olamazdı. Merhamet... O öldürüldükten sonra dünya tam bir cehenneme dönmüştü ama işte Fazıl'ın gözyaşlarında saklı olan duygu tam da merhametti. Eğer onun kalbindeki merhameti keşfederlerse kalbini almadan onu öldürürlerdi. Buradan gitmelilerdi.

'Hazırlan hemen. Buradan gidiyoruz.'

'Nereye gidiyoruz baba?'

'Bir sürü yeni uğurböceği bulabileceğin bir yere. Hadi.'

Kısa sürede çantalarına biraz yiyecek ve su koyduktan sonra içinde saklandıkları ağaç kovuğundan çıktılar. Güneşin keskin ışığı bir süre gözlerini açmalarına engel oldu. Asım tam oğlunun elinden tutup adımını atmıştı ki duyduğu ses ile neye uğradığını şaşırıldı.

'Hey sen. Dur orada!'

Arkasını döndüğünde eli silahlı bir adamın kendilerine doğru yürüdüğünü gördü. Kaçmaya yeltendi.

'Dur yoksa çocuğu vururum!'

Çaresiz söyleneni yaptı. Fazıl'ın ölmesi merhametin de tamamen ölmesi demek olabilirdi. Ama ya çocuğun kalbini almak isterdiyse adam? O zaman merhamet yine ölmez miydi? Derin bir ikilem içindeydi. Adam silahlı olarak geldiği için kesin Fazıl'ın peşindeydi. Asım bu adam tarafından öldürüleceğinden emindi. Tek isteği Fazıl'ın şehirdeki o cehennemin içine götürülmemesiydi.

'Arkanı dön. Çocuğu bana doğru gönder.'

'Baba! Kim bu adam?'

'Korkma oğlum, yürü hadi! Lütfen, son bir isteğim var. Onu şehre götürme. Ne alacaksan al ama bizi ayırma.'

'Merak etme, benim de niyetim yok zaten. Yanımda bir tane yedek kalp var. Çocuk kalbi değil ama oğlunu hayatta tutacaktır. Ben ise onunkini alıp buradan gideceğim. Sizi öldürmeyeceğim. Çocuk korkarsa kalbi bir işime yaramaz.'

Asım başını salladı. Yapabileceği bir şey yoktu. Oğlunun kalbinin çıkarılmasını görmemek için gözlerini kapadı...

Bir dakika sonra oğlu kendisine doğru yürüyordu. Gözleri ise sanki Fazıl gibi değil de başka biri gibi bakıyordu. Adam hızla biraz uzakta bekleyen arabasına doğru koştu ve arabaya atlayıp gözden kayboldu. Asım başka bir kalp taşıyan oğluna bakarak ne yapacağını düşünüyordu.

...

'Efendim bir adam sizinle görüşmek istediğini söylüyor.'

'Kimmiş?'

'Eski bir tanıdığınızmış efendim. Öyle söylememizi istedi.'

'Peki, gelsin bakalım.'

Küresel Organ Şirketinin sahibi Bahri bey karşısında yıllar önce kaçak olarak onlarca kalp sattığı Deniz'i görünce şaşırdı. Deniz'in kalbi sağlıklı olduğu için yedek kalp almasına izin verilmemişti ama o sıralar Küresel Organ Şirketinin pazarlama müdürü olan Bahri bey ona el altından onlarca kalp satmıştı. Bu kalpler biraz sağlıksız insanlardan alınmış kalplerdi ve ona sağlıklı insanlardan alınmış kalpler diye kakalamıştı. Sonrasında ise Deniz'in bu kalpleri başka bir organ tüccarına sağlıklı 5 kalp ve üste biraz para karşılığı sattığını öğrenmişti. Şimdi de elinde bir kalp çantası ile önündeydi.

'Ne istiyorsun?'

'Hoş geldin demek yok mu Bahriciğim?'

'Hoş geldin, ne istiyorsun?'

'Ticaret. Hatırlıyor musun yıllar önce bana el altından sağlıklı diyerek hasta kalpler satmıştın.'

'Ee, ne olmuş yani?'

'Duyduğuma göre şimdi sen de hastaymışsın ve taze bir çocuk kalbine ihtiyacın varmış.'

'Sana ne bundan be adam?'

'Elimde tam senlik bir kalp var. Tamamen doğada ve doğal olarak beslenmiş bir çocuğun kalbi, 10 yaşında.'

'Sen ciddi misin?'

Deniz elindeki çantayı açıp kalbi gösterdiğinde Bahri'nin gözleri heyecanla açıldı. Bu kalp onu en az 30 sene idare edebilirdi. Deniz'in bunu bilip bilmediğinden emin değildi.

'Karşılığında ne istiyorsun?'

'Kalp ve tabii ki para. 5 tane çocuk kalbi isterim. Beni en az 25 sene idare etmeli.'

'Tamam. Sana 5 çocuk kalbi ile birlikte bu kalpler bittiğinde yenilerini alabileceğin bir de çek vereceğim. Yeterli mi?'

'Evet. Doğrusunu istersen bu taze kalbi ben takmak isterdim ama Şirketin beni hemen yakalayacağını biliyorum.'

'Doğru tahmin, yasa dışı organ kullananları anında tespit edebiliriz.'

'Ya sen?'

'Sen beni dert etme. Ben şirketin sahibiyim. Kalbi masaya bırak. Çekini al ve git.'

Deniz daha fazla orada kalmak istemiyordu zaten. Söylenileni yaptı. Bahri ise çantayı tekrar açarak içindeki kalbi avucuna aldı ve büyük bir iştahla baktı ona. Bu kalp ona belki 30 yıldan çok daha yeterdi. Göğsünü açtı. İçindeki kalbi çıkarıp Fazıl'ın kalbini büyük bir dikkatle yerine yerleştirdi. Şimdi uzunca süre uyumalıydı. Olduğu yere uzanıp uykuya daldı.

Uyandığında yüreğinin sızladığını hissetti Bahri. Sahip olduğu şirketin yaptıklarına inanılmaz bir tahammülsüzlükle ve pişmanlıkla bakıyordu. Akli her şeyin olması gerektiği gibi olduğunu söylese de kalbi buna karşı koyuyordu. İnsanları çiftliklerde tutmak, hele de çocukları ve organlarını almak. Zenginler rahat yaşasınlar diye fakirlerin her şeyini sömürmek. Üstelik bunu sorgulamasınlar, isyan etmesinler diye beyinlerini internetle, sosyal medyayla, ucuza alışveriş ve eğlence ile köreltmek... Bunlar artık ona çok canice geliyordu. Böyle devam etmemeliydi... Merhametin Öldürülmesi üzerinden yıllar geçmişti. Merhamet dirilmeliydi. O dirilirse arkadaşlık da, ahlak da, sadakat de yeniden hayat bulabilirdi. Bahri'nin kalbi böyle istiyordu. İlk emrini verdi.

'Fakirleri serbest bırakın!'

Mahmut UZUN